

„Zdá sa, že hostinec sa otriasa v základoch,“ poznamenal Horác.

Halt pohľadom preskúmal dom, všimol si, že žiadna stena nie je poriadne postavená a horné poschodie sa trochu nakláňa nad neširokou hlavnou ulicou dediny.

„Na to stačí dosť málo,“ zahundral. „Tak pod'. Ideme dovnútra, pokým ešte stojí.“

Vyrazil ako prvý k zábradliu, kde sa uväzovali kone. Stálo tam uviazané ešte jedno ďalšie zviera, ľahostajný poník zapriahnutý do malej bričky. Vedľa kočiša bolo po každej strane sedadlo pre jednu osobu.

„Čudné,“ povedal Horác, keď priviazal Kirka k zábradliu. Halt Abelardove opraty cez zábradlie len prehodil. Hraničiarkeho koňa nebolo nutné priväzovať.

Horác sa rozhliadol okolo. „Kde je podľa vás Cuk?“

Halt ukázal palcom na postrannú cestičku, ktorá viedla za hostinec. „Podľa mňa je pekne v teple v stajni,“ povedal. „Ak si Will najal izbu, nenechal by Cuka vonku na ulici.“

„To je pravda,“ súhlasil Horác. „Dajme sa do toho, mám hlad ako vlk.“

„Kedy si nemal hlad ako vlk?“ spýtal sa Halt, lenže Horác už mieril k hostincu. Došiel k dverám, ale prv než stihol do nich strčiť, aby sa otvorili, Haltova ruka ho chytila za pažu. Horác sa spýtavo pozrel na hraničiara.

„Počkaj, pokým Will zase nezačne hrať,“ povedal Halt. „Vklázneme tam, až budú všetci upierať pozornosť našho. Nezabudni, že máš mať uši otvorené a ústa na zámok. O rozprávanie sa postarám ja.“

Horác kývnutím súhlasil. Už počas dňa spozoroval, že vždy keď Halt prehovoril, mal stále výraznejší hibernský

prízvuk. Očividne sa snažil rozprávať tak, ako hovorieval v mladosti.

„Netreba, aby na nás každý poznal, že sme cudzinci,“ odpovedal, keď sa Horác o svojom postrehu zmienil.

Chvíľu stáli a počúvali, ako Will začína spievať za svižného sprievodu mandoly. Potom sa intenzita spevu znásobila, pretože celý hostinec sa pridala k refrénu. Halt kývol na Horáca.

„Ideme,“ zavelil.

Vklzli dovnútra a krátko zaváhali, keď ich zasiahla vlna tepla z kozuba a tridsiatich alebo štyridsiatich tiel. Will stál na dobre osvetlenom mieste vedľa kozuba a ako hlavný spevák viedol zbor ostatných – niežeby potrebovali nejako povzbudzovať, trochu jedovato si pomyslel Halt. Hibernčania milovali hudbu a spev a Will mal veľkú zásobu veselých a svižných piesní. Kým sa obaja Araluenčania na chvíľku zastavili medzi dverami, dvaja diváci pred Willom, muž a žena, vyskočili a začali tancovať a podupávať v rezkom rytme. Ostatní hostia povzbudzovali tanečníkov výkrikmi a tleskaním. Halt s Horáčom si vymenili pohľady a Halt ukázal hlavou na stôl v kúte. Presunuli sa tam. Will si ich príchod, pochopiteľne, nevšimol. Zdalo sa, že ho zaznamenali iba jeden alebo dvaja ľudia v miestnosti. Ostatní boli úplne uchvátení hudbou a tancom.

Dvoch nových návštevníkov si však všimol hostinský. Napokon, od toho, aby si všimol takéto veci, záviselo jeho živobytie. Onedlho sa pomedzi hostí predralo obsluhujúce dievča a prišlo k ich stolu. Halt objednal pre oboch kávu a dusenú jahňacinu, dievča prikývlo a opäť sa so zručnosťou, ktorú nadobudlo dlhoročným cvikom, prepletlo prepchatým hostincem.